

[Valdemar Sørensen.]

gelsen inden for de Aar, vi har betegnet som Kriseaarene. Hvis man gaar tilbage til Aaret 1928 og ser paa, hvor forskelligt den skattemæssige Bæreevne fordelte sig pr. Indbygger i Frederiksberg og i København, saa vil man se, at i de 8 Aar, der er gaaet siden, er den, regnet efter Skatteskalaens Grundbeløb, i København gaaet ned fra 71 Kr. pr. Indbygger til 68 Kr. pr. Indbygger, altsaa en Forringelse med ca. 4 pCt.; derimod er den samtidig paa Frederiksberg steget fra 103 Kr. pr. Indbygger til 135 Kr. pr. Indbygger, med andre Ord en Forøgelse med ca. 30 pCt., og dette Forhold har naturligvis haft Følger i de to Kommuners økonomiske Stilling. Det har haft den Følge, at i Kriseaarene har Københavns Kommune for at komme igennem Vanskelighederne maatte sætte til en Snes Millioner af sine Henlæggelser, hvorimod Frederiksberg Kommune i de samme Aar har forøget sine Formueopsamlinger med 15—16 Mill. Kr.

Man maa jo være ganske klar over, at et saadant økonomisk Misforhold mellem to sammenbyggede Kommuner umuligt kan opretholdes. Jeg slutter mig virkelig af fuldt Hjerte til det ærede Medlem Hr. Bindslevs Udtalelse om det uanstændige i, at en Skatteyder i Københavns Kommune skal kunne slippe billigere fra det ved at flytte over paa den anden Side af Værnedamsvejen og slippe billigere og billigere fra det, efterhaanden som Aarene gaar. Man kan ganske simpelt ikke vente længere med at udligne dette økonomiske Forhold, saafremt man vil bevare nogen Mulighed for, at Frederiksberg Kommunes Selvstændighed kan opretholdes.

Saaledes synes jeg, at Forholdene i al Almindelighed ligger, og jeg vil derfor mene, at det er paatrængende nødvendigt netop for det kommunale Selvstyre i den Kommune, jeg føler mig som Repræsentant for, at vi nu vedtager dette Lovforslag og kommer ind i et mellemkommunalt Forhold til København, som kan holde, vel at mærke holde, hvis den kommunale Ledelse paa Frederiksberg ikke fortsætter den Politik, den har drevet i disse Aar, men tager en kommunal Politik op paa de Betingelser, det nye Forhold til Københavns Kommune sætter for den, for ellers vil vi om nogle Aar møde det samme igen, den samme Kløft mellem de to Kommuner skattemæssigt set.

Det ærede Medlem Hr. Krag forstod ikke rigtig, hvorledes man vilde forsvare en tosidig Udligning i Praksis; den forsvares

ganske simpelt paa den Maade, at vel betaler Frederiksberg Kommune efter Lovforslaget ca. 1 300 000 Kr. mere end efter den tosidige Udligning, men Frederiksberg beholder som slet ikke medregnet i Udligningen Renteudbytten af sine kommunale Formueopsamlinger paa over 50 Mill. Kr. Den Rente, Frederiksberg Kommune faar af disse Formueopsamlinger, kan vedblive bruges til Skattelettelse eller andre Lettelser i Kommunens Drift. Man er efter Lovforslaget paa Frederiksberg stadig væk i Stand til at holde en Skat, der ligger ca. 15 pCt. under den københavnske, og man maa være det. For det maa man være klar over, at en Kommune, hvis væsentlige økonomiske Livsbetingelse er dens Skatteyderes Skatteevne, en Kommune, der ikke som Københavns Kommune kan regne med solide Udbytter af Erhvervsbeskatningen eller af Selskabsbeskatningen, maa naturligvis forme sine Bebyggelsesforhold paa en saadan Maade, at den altid kan regne med at have en Kreds af Skatteydere, der kan bære Kommunens Udgifter.

Jeg tror ikke, man fra Københavns Kommunes Side skal tro, at en Kommune af Frederiksbergs Struktur kan gøre det paa andre Betingelser, end at der i saa Tilfælde vil komme en Skatteforskel paa 15—20 pCt. mellem Kommunerne som Norm. Nu er man meget højere oppe, men kan vi paa disse Betingelser, som man fra Københavns Side har erkendt som rigtige, komme til en Tilstand, hvor man paa Frederiksberg kan komme igennem med en Skat, der er 15 pCt. under den københavnske, vil man ogsaa under disse Betingelser kunne føre en anstændig kommunal Politik paa Frederiksberg og fuldt ud opretholde Kommunens økonomiske Tilværelse.

Jeg anbefaler derfor, at man nu gennemfører dette Lovforslag, saaledes at de utaalelige Gnidninger mellem Hovedstadskommunerne i økonomisk Henseende dog engang kan faa en Ende.

Aksel Larsen: Man maa ud fra almindelig logisk Tankegang gaa ud fra, at nu skal det være Alvor, at nu skal dette Udligningsforslag gennemføres, og det faar mig til at fremkomme med den Betragtning, at Regeringen synes at have glemt, at der har været Landstingsvalg i September Maaned 1936. Lige saa store Tilhængere vi maatte være af Udligningsforslaget paa et Tidspunkt, hvor en Indlemmelse ikke kunde lade sig gennemføre, lige saa skeptisk maa vi stille os, nu vi er kommet